

Arrest

nr. 126 088 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 25 april 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met mevrouw V. T., met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 5 juni 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.3. Op 28 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 21 februari 2013 ter kennis gebracht worden.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2012 werd ingediend door:

Naam: W. (...)

Voorna(a)m(en): A.J. (...)

Nationaliteit: Senegalees

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Dakar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bovendien kunnen de handgeschreven verklaringen die de foto's vergezellen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

- Cursus maatschappelijke oriëntatie: dit document kan niet worden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar dit geen enkele link geeft met één van de bovenvermelde criteria.*

- Afhalingsdocument van de kringwinkel: dit document kan ook niet worden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar dit geen enkele link geeft met één van de bovenvermelde criteria. Bovendien voldoet betrokkene niet aan artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

Aangezien uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene een leefloon ontvangt, worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf in tegendeel met wat verzoeker beweert (zie *mutatis mutandis* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde het verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2. In een eerste middel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen’.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1 991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1 991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1 981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het mode/ van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 1 71.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Voor zover verwerende partij te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. De juridische grond van artikel 7 is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Verder staat in art. 52§4 duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd

Ondergeschikt (daar het niet vermelden van artikel 7 de discussie over de inhoud van dit artikel in feite overbodig maakt) wordt opgemerkt:

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend. Immers art. 7 verplicht gedaagde enkel in aantal gevallen om een bevel af te leveren meer bepaald in de gevallen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

In de ander gevallen KAN de gedaagde een beslissing nemen te weten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Het is niet aan verzoeker om zelf uit te zoeken welke van de 12 onderdelen welke worden vermeld in art. 7 op hem van toepassing zouden kunnen zijn en zeer zeker niet welke van de 12 onderdelen gedaagde zou moeten toepassen.

Dat gedaagde een discretionaire bevoegdheid houdt voor zover het de andere onderdelen betreft.

Dat zonder de precieze aanduiding welke van de 12 onderdelen van artikel 7 op hem van toepassing zouden zijn, verzoeker geen enkel zinnig beroep kan indienen behalve dan dat er geen materiële motivering aanwezig is voor wat betreft het bevel.

Dat gedaagde er zelfs in haar nota niet in slaagt om het juiste onderdeel aan te tonen allicht om te vermijden dat dit zou worden gekwalificeerd als een motivering achteraf hetgeen het ook zo zou zijn.

Gedaagde beschouwingen zijn dan ook ontoereikend om de foutieve toepassing van art. 52§4 en de verplichting te motiveren ongedaan te maken.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.3. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op dit middel:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt een duurzame relatie te onderhouden met mevrouw VT.

Verzoeker brengt geen enkel argument aan dat gericht is tegen de weigering van het verblijfsrecht als dusdanig. Dit aspect van de bestreden beslissing staat derhalve niet ter discussie in onderhavig middel. Hij toont derhalve niet aan, in tegenstelling tot wat beslist werd, een recht te hebben op verblijf in België.

Verzoeker wenst de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat het geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd zou zijn, echter deze eis op zich kan nooit tot gevolg hebben dat hij een verblijfsrecht verwerft in ons land.

Wat de gevraagde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, omwille van een motiveringsgebrek, merkt verwerende partij op dat uit de beslissing d.d. 28 november 2012 blijkt dat

verzoeker geen verblijfsrecht in België kan verkrijgen op basis van gezinshereniging, en daarom niet alleen het verblijfsrecht wordt ontzegd, maar tevens het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing geeft tevens de juridische grondslag weer op basis waarvan zij tot stand kwam, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

In de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Daarom wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dat bevel heeft als dusdanig een declaratoir karakter, temeer dat de rechtstoestand van verzoeker niet wordt gewijzigd door het bevel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Hij heeft niet aangetoond over een andere verblijfstitel te beschikken.

Vermits hij geen verblijfsrechten kan aantonen heeft hij niet aangetoond belang te hebben bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verblijft immers illegaal in het land en kan ten allen tijde een nieuw bevel krijgen om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang, minstens niet gegrond.“

2.4. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker aan dat noch in de bestreden beslissing wat het bevel betreft noch in haar kennisgeving een wettelijke basis is vermeld.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 52, § 4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De verwijzing van de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd en te verwijzen naar voornoemd artikel van het vreemdelingenbesluit, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde.

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en gelet op deze vaststelling dient de exceptie van de verwerende partij te worden verworpen..

2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, stelt de Raad in voorliggende zaak vast dat het feit dat gemachtigde heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

2.7. In een tweede middel dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 52, § 4, 5^e lid en 119 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel..

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 42§ 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Artikel 52§4, 5de lid van het KB Vreemdelingen bepaalt dat indien de Minister het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geeft.

Artikel 119 van het KB Vreemdelingen bepaalt dat 'telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij ... , hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of om het even welk verblijfsdocument hem een document overeenkomstig het model 15 moet afgegeven worden.

Aan verzoeker werd op 21.2.2013 een bijlage 20 overhandigd; deze bijlage 20 is gedateerd op 28. 1.2012.

In de bijlage I 9ter wordt gesteld dat betrokkene binnen de zes maanden uitgenodigd zal worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/haar kan worden betekend.

Het is ook logisch, om alle misbruik en rechtsonzekerheid te vermijden, dat waar de wet een termijn voor beslissing bepaalt, de kennisgeving zelf van de beslissing ook binnen die termijn geschied. De uitdrukkelijke vermelding op de I 9ter bevestigt deze logica die vanuit de rechtszekerheid vertrekt.

Het is alleszins erg merkwaardig dat de beslissing die op 28.11.2012 zou genomen zijn niet tijdig voor de vervaldatum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Er was ruim de tijd om deze ter kennis te brengen. Er wordt integendeel bijna drie maanden gewacht met kennisgeving, hoewel het adres van verzoeker gekend was.

Alleszins zijn in casu ook het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden daar verzoeker ervan kan uitgaan dat een beslissing die aan een termijn is gebonden en die zou aanwezig zijn geweest bij de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen, niet binnen de gebonden termijn aan hem is ter kennis gebracht. De rechtszekerheid impliceert dat termijn gebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis worden gebracht, daar dit anders de deur openzet voor grote rechtsonzekerheid daar de rechtsonderhorige anders geen enkele controle kan uitoefenen op het nemen van tijdige beslissingen door de administratie.

In verband met het rechtzekerheidsbeginsel stelt Opdebeek:

'In de rechtspraak wordt vrij algemeen aangenomen dat de rechtszekerheid een algemeen rechtsbeginsel is waaraan zowel het regelgevende als het individuele overheidsoptreden kunnen worden getoetst. ". Die toepassing zal niet zelden gebeuren in samenhang met andere behoorlijksregels, waarbij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel evenzeer zal kunnen worden uitgelegd als een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur die betrekking hebben op onder meer de ... kennisgeving van de bestuurlijke beslissing.'

(1. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 316 en p. 318).

De kennisgeving van de bestreden beslissing bijna drie maanden na haar ontvangst en de niet-kennisgeving ervan binnen de termijn ondanks het feit dat de beslissing reeds vijftien dagen voor het verval van deze termijn zou genomen geweest zijn is een evidente schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

In verband met het vertrouwensbeginsel stelt Opdebeek:

'De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan". Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Road van State, maar ook in die van het Arbitragehof.'

(1. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 320).."

2.8. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op dit middel:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit geen enkele wetsbepaling kan worden af geleid dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan verzoeker kon worden toegestaan omdat er hem binnen de zes maanden geen beslissing werd ter kennis gebracht. Evenmin kan het afleveren van een bijlage 15 op basis van artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, meebrengen dat aan verzoeker meer dan een tijdelijk verblijfsrecht werd toegekend.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De omstandigheid dat de bestreden beslissing hem slechts later ter kennis werd gebracht, kan niet worden beschouwd als een schending van het vertrouwensbeginsel. Bij zijn aanvraag op 5 juni 2012 werd normaal gezien aan verzoeker meegedeeld dat hij nog stukken diende voor te leggen of dat zijn voorgelegde stukken zouden worden onderzocht, zodat hij uit het loutere feit van een ingediende aanvraag en het niet binnen de zes maanden ter kennis brengen van een beslissing ter zake, niet het vertrouwen kon putten dat zijn aanvraag ingewilligd was. Te meer daar de Belgische wetgever er expliciet voor geopteerd heeft om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht (zie ook RvV nr. 97.415 d.d. 19 februari 2013).

Het tweede middel is ongegrond."

2.9. In essentie verwijt hij de verwerende partij dat de bestreden beslissingen zijn genomen op 28 november 2012 maar slechts op 21 februari 2013 ter kennis zijn gegeven. Uit de door hem opgesomde bepalingen meent verzoeker te kunnen afleiden dat te laat werd gewacht met de kennisgeving die niet is gebeurd binnen de zes maanden na de aanvraag onder de vorm van een bijlage 19ter.

2.10. De artikelen 52, § 4, 5^e lid en 119 van het vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

"§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. “

En:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden.

Deze bepaling is niet van toepassing op burgers van de Unie in het kader van titel II, hoofdstuk I.”

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepalingen blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf diende genomen te worden binnen de zes maanden na de aanvraag, die de vorm heeft van een bijlage 19ter, wat in casu het geval is. Ook al staat op de bijlage 19ter vermeldt dat verzoeker zal worden uitgenodigd teneinde de beslissing ter kennis te geven, kan uit deze melding geen sanctie worden afgeleid. Evenmin is voorzien in voornoemde bepalingen dat een laattijdige afgifte / kennisgeving van de bestreden beslissing de nietigverklaring met zich meebrengt hetzij dat verzoeker hierdoor van rechtswege verblijfsgerechtigd wordt.

Een gebrek in de kennisgeving heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS nr. 141 068, 23 februari 2005). In de mate dat verzoeker kritiek uit op de akte van kennisgeving dient te worden gesteld dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de beslissing niet aantast (RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

De aangevoerde schending van het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat aan hem enige toezegging of belofte werd gedaan zodat hij de schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk maakt. De schending van het rechtzekerheidsbeginsel kan evenmin worden aanvaard, aangezien het rechtzekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Een kennisgeving drie maanden nadat een beslissing is genomen, is redelijk en maakt niet dat verzoeker zich er mocht aan verwachten dat hij verblijfsgerechtigd is van rechtswege.

Voorts merkt de Raad nog op dat een loutere door niets ondersteunde suggestie al zou de bestreden beslissing later zijn genomen dan de datum erop vermeld, evenmin kan leiden tot de nietigverklaring.

Waar verzoeker in het kopje van dit middel nog de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad de verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het tweede middel is ongegrond.

2.11. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2a van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 40bis § 2 a Vreemdelingenwet bepaalt dat bewijzen moeten worden voorgebracht van één jaar samenwoning of van twee [eer relatie.

Verzoeker had diverse verklaringen op eer door derden voorgebracht.

Deze worden niet aanvaard omdat ze 'niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden' en zo geen afdoende bewijs vormen.

Dit motief gaat niet op; het is perfect mogelijk om verklaringen van derden op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen, bijvoorbeeld door deze derden te laten horen door de politie of door een ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken. Het motief is een dogma dat niet aanvaardbaar is.

Dat gedaagde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat enkele bewijzen te aanvaarden welke op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd.

Ook de voorgebrachte foto's worden niet als bewijs aanvaard 'omdat ze niet digitaal en van datum voorzien zijn' en 'omdat ze niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden'. Dit argument is niet aanvaardbaar. Elke foto kan op haar waarachtigheid getoetst worden als de wil ertoe aanwezig is. Aan de hand van de inhoud van de foto kan gereconstrueerd worden waarop ze betrekking heeft en over welke periode ze een bewijs vormt.

Verzoeker bracht ook nog andere elementen voor zoals cursus maatschappelijke oriëntatie en afhalingsdocument kringwinkel.

Alleszins moeten alle bewijselementen in hun geheel en samen beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet en isoleert elk document van de andere voorgebrachte documenten.”

2.12. De verwerende partij beantwoordt het middel als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast rust op schouders van de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoekende partij suggereert dat in hoofde van het bestuur een doorgedreven onderzoeksplicht zou bestaan, indien de waarachtigheid en feitelijkheid van de voorgelegde stukken niet prima facie zou blijken uit de stukken zelf.

Hij laat na dienaangaande een juridische grondslag aan te halen, waaruit deze plicht zou moeten blijken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat alle, door verzoeker ter gelegenheid van de door hem ingediende aanvraag d.d. 5 juni 2012, voorgelegde stukken in rekening werden gebracht. Hij maakt niet aannemelijk dat deze motivering in rechte of in feite faalt.

Het derde middel is ongegrond.”

2.13. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Voor wat het bevel betreft, volstaat het te verwijzen naar punt 2.6. De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met diens partner namelijk dat hij hetzij één jaar ononderbroken met haar heeft samengewoond hetzij aantoonde dat zij elkaar minstens twee jaren kennen voorafgaand aan de aanvraag, elkaar drie maal hebben ontmoet en de ontmoetingen het totaal van 45 dagen overschrijden. De bestreden beslissing geeft de reden weer waarom de bewijsstukken niet afdoend zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

Artikel 40bis, § 2, 2°a) van de vreemdelingenwet, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.14. In casu wordt de aanvraag om verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner zodat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.15. Op 5 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. De verzoeker werd uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 4 september 2012 bewijzen van deze duurzame relatie neer te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 september 2012 volgende stukken aanbrengt:

- Verklaring van S.A met kopie van de identiteitskaart van S.A.; verklaringen van M.B. met kopie identiteitskaart; verklaring van I.B. en S. E.
- Verklaringen van zus en broer en niet van partner met kopie van hun identiteitskaarten
- Attest deelname cursus en afhaalbonnen kringwinkel
- Foto's van verzoeker met partner
- Verklaring wettelijke samenwoning van 25 april 2012
- E-mailberichten van verzoeker en mevrouw T.D.J. enerzijds en van mevrouw T.D.J. en anderen anderzijds
- Huurcontract
- Verklaring OCMW Antwerpen betreffend uitgekeerd leefloon aan partner verzoeker vanaf 1 november 2011 tot en met 30 april 2012 ten bedrage van 6223,17 euro.
- Lijsten van gesprekken via Skype tussen verzoeker en mevrouw T.D.J.

2.16. Verzoeker voert aan dat de verklaringen wel degelijk op hun waarachtigheid konden gecontroleerd worden en dat elke foto op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

Dit laatste toont verzoeker evenwel niet aan en stelt de verwerende partij terecht dat van haar niet een dergelijke doorgedreven onderzoeksplicht kan verlangd worden nu de bewijslast hoofdzakelijk op de schouders van de aanvrager rust.

Waar verzoeker voorhoudt dat de verklaringen op eer wel kunnen gecontroleerd worden op hun waarachtigheid kan deze redenering gevolgd worden nu telkens de identiteitskaart werd bijgebracht.

2.17. Evenwel kan deze kritiek in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers betwist verzoeker niet het determinerende motief van de bestreden beslissing dat stelt dat niet is aangetoond dat de partner van verzoeker over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De bestreden beslissing stelt terecht dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner van de verzoeker leefloon ontving zodat deze niet als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen genomen worden. Dit motief dat niet is weerlegd, volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Gelet op dit motief kan evenmin de schending van artikel 40bis, § 2, 2°, a) leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN